

Stručna praksa Bol 2007.

Ivo Gračanin*, Vedrana Librić**

Slika 1. Posao koji ćemo obavljati

Priča se kako su studentske prakse na našem fakultetu nešto što najdulje ostaje u sjećanju. Kažu da, nakon što odemo s faksa, iz našeg sjećanja najprije ispare sva živciranja oko ispita, neugodna iskustva s komisijama, problemi s programima i ine stvari koje čine studentski staž, a ono što nam ostaje je sjećanje na Nju: Studentsku praksu.

Je li zaista tako kako se priča? Pa, mišlimo da jest. Iako smo još daleko od toga (ili možda i ne baš tako daleko?) da zauvijek odemo s faksa (većini je ostala masa ispita i diplomski), već sada znamo da je praksa nešto što ćemo uvijek pamtiti i prepričavati jednoga dana kad se sretnemo s kolegama u gradu, na nekom seminaru, simpoziju ili u nekoj desetoj situaciji u koju nas život dovede.

Strasti zbog stručne prakse se nisu smirile još od prošle godine. Ako netko nije upoznat s time, prošlogodišnji je zadatak bila vektorizacija. Cjelodnevno tipkanje i klikanje mišem u računarnici 114 umjesto prizime, instrumenta, vrpce i svježeg zraka.

Roiću i Geofotu što su nam omogućili lijepo iskustvo i što smo, na kraju krajeva, uspjeli izbjeći računarnicu 114. Umjesto vektoriziranja, naš je zadatak bio izvršiti katastarsku izmjeru dijela K.o. Bol.

Putovanje do Bola izveli smo u vlastitom aranžmanu. Sve je počelo na željezničkom kolodvoru u Zagrebu (za većinu barem, jer neki su padobrancii otišli automobilom i autobusom). Nedjelja, 9. prosinca 2007. - ranojutarnje okupljanje na kolodvoru, kupnja karata i ugodna vožnja ICN vlakom do Splita. U vlaku je, osim nas, tek nekoliko putnika, tako da smo imali čitav vagon samo za sebe. Put je, uz zezanciju, smijeh i možda pokoju minutu sna, prošao relativno brzo.

U Splitu smo

Zbog nedostatnih sredstava za stručnu praksu, i mi smo očekivali takvu sudbinu, no na naše opće veselje, nakon niza dogovora i opcija, pronađena je ona najbolja. Profesor Roić je kontaktirao Geofoto, poduzeće koje je bilo voljno financirati naš odlazak na stručnu praksu. Stoga ovim putem želimo uputiti jedno veliko

HVALA i profesoru

imali stanku od nekoliko sati koje smo iskoristili za obilazak grada i ispijanje kava na novouređenoj rivi, a onda nastavak katamaranom za Bol.

More je pomalo uzburkano, prvi dodir s katamaranom i njegovo ljuljanje je malo uplašilo one ljude kojima je muka prilikom vožnje, pa su se opskrbili sa 'sickness bag'-ovima. Noćna vožnja od kojih sat vremena i onda napokon čvrsto tlo - odahnuli smo prilikom pristajanja u Bol.

U Bolu su nas dočekali naši 'nadredeni': gospodica Melanija Perenčević, Marijan Lukić, Damir Višić i naš asistent i novopečeni doktor, Vlado Cetl. Osim njih, doček nam je pripremila i gospoda Bura.

Nakon pozdrava i kratkih uputa smo krenuli prema apartmanima. Usput nam je pokazan i restoran Moby Dick u kojem ćemo doručkovati i večerati. Dolazak u apartmane i raspored po sobama je prošao glatko. Apartmani su bili novouređeni i dobro opremljeni sa satelitskom, tv-om, dvd-om, klimom. Moramo napomenuti da nas je klima spasila jer bilo je hladno, a to je bio jedini način grijanja.

Nakon smještaja je uslijedila podjela radnih zadataka - svaka je od sedam ekipa dobila svoje područje izmjere, zatim večer

Slika 2. Društvo u vlaku

[*] Ivo Gračanin, Usmjerenje: Inženjerska geodezija i upravljanje prostornim informacijama, Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, e-mail: igracanin@geof.hr
 [**] Vedrana Librić, Usmjerenje: Inženjerska geodezija i upravljanje prostornim informacijama, Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, e-mail: vllibric@geof.hr

Slika 3: U katamaranu

ra u Moby Dicku i spavanje. Ups...preskočili smo nešto, između večere i spavanja, no ne treba uopće pričati o tome kad ionako naslućujete o čemu se radi.

U tih su se sedam dana izmjenjivali više-manje jednaki scenariji. Rano buđenje, doručak, odlazak na teren, ručak - lunch paket, prijenos podataka, večera i ono što pod normalno slijedi nakon večere kada je na okupu tridesetak mladih ljudi punih energije

Radili smo revno pet dana, po osam sati dnevno, bez iznimke. Unatoč nepros-

pavanim noćima, svi smo redom bili na radnom mjestu u 8.00. Gospođa Bura, koja nas je dočekala u pristaništu još prvog dana, nije se odvajala od nas ni svih ostalih dana, štoviše, u međuvremenu je i ojačala. Šibala nas je i uvukla nam se u kosti, ali nismo odustajali. Snimali smo, svaka grupa svoj dio teritorija unatoč pro-mrzlim rukama i crvenim nosovima. Bili smo tako dobri da naši 'nadređeni' nisu ni trebali u obilazak i kontrolu. Preskakali smo zidove, šetali po praznim dvorištima, lomili granje koje nam je ometalo signal,

krali mandarine i limune, 'plivali' u praznom bazenu, nosili kamenje u džepovima, malo smo spavali, ponešto popili i puno se smijali.

Snimili smo objekte, ceste i ostale detalje u dobivenom području. Prvi dan smo pretežno proveli u rekognisciranju terena i određivanju mjesta gdje ćemo postaviti poligonske točke. Priznajemo, pošteno smo 'potočkali' taj dio Bola i sva sreća da se ekipa iz Geofota dobro opskrbila bolcnama. Ostale smo dane proveli u snimanju detaljnih točaka. Nekakav pro-

Slika 4: Neki su zapeli na ogradi

Slika 5: Poziranje na Zlatnom ratu

Slika 6: Bura na Vidovoj Gori

sjek po ekipama je bio oko 250 snimljenih detaljnih točaka dnevno. Na kraju se ispostavilo da težine zadataka nisu baš bile raspoređene ravnomjerno, pa su neke ekipe završile i prije roka predviđenog za obavljanje zadatka. Te su ekipe onda pomogle u postavljanju vlakova prvog reda iznad područja izmjere cestom i ispod šetnicom uz obalu.

Neki su doživjeli i neponovljivo iskustvo držanja prizme na GPS-u na Zlatnom ratu, a da pritom nisu bili otpuhani u podivljalo more. Istina je da su se neki na tom istom Zlatnom ratu samo zezali i pozirali.

Na poligonske su se vlakove prvog reda vezali poligonski vlakovi ostalih ekipa kako bi se na kraju izvršilo izjednače-

nje kompletne poligonske mreže. U petak, posljednji dan praktičnog dijela prakse, sve su ekipe završile svoje poslove, iako su neki bili skeptični prema tome.

Kao nagradu za dobro obavljen posao nakon radnog tjedna nagradeni smo turističkim izletom po Braču i poštenim ručkom (konačno).

Posjetili smo turističku atrakciju 'kuću u kući' u Bolu, klesarsku školu u Pučišćima, zaputili smo se i u mjesto Dol gdje smo 'posudili' pokoju mandarinku iz kasete naslaganih na autobusnoj stanici i obrali drveće šipka. Zapanjili smo se nepreglednim plantažama mandarina na tom području, a još više činjenicom da su neobrane. I onda pjesma kaže Maslina je neobrana...

Najviše nas je impresionirao najviši vrh Hrvatskih otoka, Vidova Gora (780m), s koje se pruža veličanstven pogled na okolne otoke. To je još jedno od onih prekrasnih mjesta gdje bez problema možete napuniti memorijske kartice na fotićima.

Vrijeme provedeno na Bolu prohujalo je s burom. Osim što smo radili, uspjeli smo i opustošiti zalihе pića i kokica u lokalnim trgovinama, napravili smo dernek po sobama, pjevali i plesali upoznavajući drugu stranu ličnosti svakog pojedinog od nas. Nakon što smo se gazdi apartmana

popeli na vrh glave, sjetili smo se iznajmiti i prostor za tulumarenje. A otkrili smo i Panteru, narodnjački klub u kojem smo brojčano potukli domaće stanovništvo (što i nije bilo osobito teško) i u kojem smo se, usprkos vrsti glazbe, ludo zabavili. Ne smijemo zaboraviti da su nas u svim dobrim i lošim stvarima slijedili naši 'nadređeni', koji su pokazali da se unatoč svojoj 'ozbiljnoj' ulozi znaju dobro zabaviti i potpuno opustiti.

Igrali smo pantomime i pustili mašti na volju, lomili smo ruke i noge u pokušaju da dočaramo pojam kao što je pasterezacija ili film Lepa sela lepo gore. Opili smo kuhara koji je zbog nas zaspao i nije nam pripremio doručak na vrijeme na dan polaska. Gospodica Melanija je podučila nadasve profesionalnom ispijanju dumdu-mova, koje je za pojedince završilo teškim mamurlukom. U tih sedam dana smo proslavili čak tri rodendana. Nismo se stigli ni okrenuti, a već je sve prošlo.

Koliko smo uspješno izvršili naš posao, pokazat će naknadna obrada podataka koja nas očekuje. Bilo kako bilo, jedno je sigurno: nešto smo naučili. Ako ništa drugo, barem kako držati prizmu pod nalletima bure. A sigurno i to kako se dobro zabaviti, a uz sve to biti i odgovoran. Dokazali smo kako to nije nespojivo.

Na posljertku, još samo jednom želimo zahvaliti svima koji su omogućili da se ova praksa ostvari, dakle profesoru Roiću, Geofotu i, na kraju krajeva, onima koji su čitavo vrijeme bili uz nas i usmjeravali nas: asistentu Vladi Cetlu, Damiru Višiću i predstavnicima Geofota Melaniji Perenčević i Marijanu Lukiću.

Iskreno se nadamo da smo dobro obavili posao i da će se našim podacima zaista nešto moći učiniti.

Budućim generacijama želimo da im se ostvari isto što i nama kako bi imali po čemu pamtit i studentske dane i, također, da se zabave još bolje od nas. 🙌

Slika 7: Opustili su se i naši nadređeni

Slika 8: Gužva u sobi